

Pivska strast — gotova propast.

lad fant je bil. Vesele oči, rdeča lica so pričala o njegovem zdravju. Dali so ga k mojstru v mestu, da bi se izučil mizar. Mojster se pa ni brigal za fanta, hodil je lahko po svojih stva. Ob delavnikih se je učil, a nedelje so bile njegove. potih. Iskal je razvedrila in družb ter našel oboje pri tovariših na kegljišču. Kar so priigrali, so zapili. Priljubilo se je tudi njemu pivo, čigar okusa doma na vasi še poznal ni.

Postal je z leti samostojen mojster. Bil je spreten in pridn. Lahko bi bil živel v blagostanju, a največ mu je vzelo vino, ki ga je zvabilo sleherno nedeljo, a često še tudi ob delavnikih v krčmo, kjer je zapravljaj denar in božji čas. Doslej mu alkohol še ni dosti škodil; po prstih, nati-homa mu je hodil ob strani skušnjavec.

A sčasoma je začel zanemarjati ta mojster delo; pivska strast se je ugneznila pri njem. Pri delu je bil osoren in siten, le pri poliču se je razživil. Vino mu je bilo zdaj že preomledno, premalo močno, priljubilo se mu je žganje. To mu je bolj izdalo in mu prej omamilo duha. Zastonj ga je prosila žena, zastonj jokali še nepreskrbljeni otroci. Preprij se je udomačil pod njegovo streho, on pa je odhajal z doma, kamorkoli se mu je zljubilo. Bil je v najlepši moški dobi, a zabuhel, pijanski v obraz, da se je zdel vsakomu star. Delal ni skoro nič več, trezen je bil le malokdaj. Ker ni mogel piti za zaslužek, je pil na upanje, in ker je imel čedno domačijo, mu je krčmar rad natakaj, a zraven zapisoval kljukaste številke na umazana hišna vrata.

Otroci mojstrovi so odšli drug za drugim v svet; niso imeli obstanka doma, kjer je razgrajal dan na dan pijani oče. Žena ni več moža prosila in rotila; tiho je trpela in bolehalaj, dokler je ni položila bolezen v zgodnji grob.

Kmalu so pognali mojstra samega na cesto. Zatekel se je h krčmarju, svojemu iskrenemu prijatelju, a ta ga je spodil iz hiše. Ni ga hotel poznati, dasi je zapil mož pri njem vse, kar je spravil nekoč s trudom in pridnostjo skupaj. Revež ni imel zdaj prostorčka, kamor bi legel zvečer k počitku. Klatil se je po skednjih in kozolcih, a čez dan je beračil. Vinarje, ki jih je priprosil, je redno nosil v zakotno izbo k žganjarki.

Tu si je tešil težko vest, da je pozabil, kako je prišel v propast. Jezil se je na ves svet in na Boga, dasi ni vedel, zakaj. Ni maral priznati, da je sam kriv svoje nesreče.

Ljudje so se ogibali pijanega beračaja, ki ni pustil nikogar v miru. Mrzlega zimskega jutraj so našli trdega na županovem podu. Tja je zlezal pijan zvečer.

Nihče ga ni spremil na zadnji poti, nihče potočil solze za njim. Pozabljen je njegov grob tik pokopališkega zidu, pozabljen tudi on.

Da bi ne bil nikoli pozabljen nauk, ki poteka iz njegovega življenja!